

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **T. Ch.**, nar. X, IČO X
sídlem X
zastoupen Mgr. Michalem Varmužou, advokátem
sídlem Kozinova 2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2016, č.j. 45753/16/5000-10610-703694

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 16. 12. 2016 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 8. 8. 2016, č. j. 133891/16/4300-00805-050472, sp. zn. 501/2015P. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci uložena pokuta za porušení § 4 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., kterého se měl žalobce dopustit tím, že v období nejméně od 1. 3. 2015 nejméně do 30. 10. 2014 provozoval nebo organizoval loterii nebo jinou podobnou hru v provozovně herna Club 999 na adrese nám. Míru 24, Židlochovice, prostřednictvím internetových zařízení označených jako „VĚDOMOSTNÍ QUIZ“ nebo „KVÍZ“ bez platného povolení Ministerstva financí ČR, a dále mu byla uložena povinnost hradit náklady řízení
2. Zároveň se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2016, které však neobsahovalo výrokovou část a ke kterému žalobci zaslal žalovaný sdělení č. j. 47513/16/5100-41459-711847 ze dne 26. 10. 2016, kterým bylo sděleno žalobci, že rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016 je v důsledku absence výrokové části nicotné, avšak nicotnost takového rozhodnutí prohlašuje soud.

II. Podání účastníků

3. Žalobce proti rozhodnutí ze dne 26. 10. 2016 brojil ze dvou důvodů, a to jednak namítl, že v žádném případě není provozovatelem ani organizátorem loterie či jiné podobné hry ve smyslu ustanovení § 4 loterijního zákona, a dále namítl, že se v případě vědomostní soutěže, provozované prostřednictvím internetových zařízení v uvedené provozovně, jednoznačně nejedná o loterie či jiné podobné hry dle loterijního zákona. K tomu uvedl, že zjištění skutkového stavu nebylo provedeno objektivně, skutkové závěry neodpovídají skutečnosti, skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování a právní závěry nejsou v souladu s dikcí loterijního zákona.
4. V podrobnostech se dále zabýval jednotlivými druhy kvízomatů. K organizaci a provozování loterie uvedl, že internetová zařízení byla již v době zahájení činnosti žalobce umístěna v provozovně žalobce a z provedených důkazů neplyne, že by žalobce zajišťoval umístění zařízení do provozovny baru v nájmu žalobce. Dále namítl, že výhry vyplácel jako zástupce provozovatele, stanovení podílu 35% z výnosu loterie bylo pouze výpočtovým vzorcem pro stanovení podnájemného (smlouva odvážná), stejně tak o provozování loterie nesvědčí ani úhrada za dodávky elektřiny a připojení k internetu. V případě běžné údržby není zřejmé, co je tím myšleno, poruchy žalobce nehlásil, neboť si provozovatel zjistil poruchy po internetu. V další části žaloby se žalobce velmi podrobně vyjádřil k fungování zařízení s vědomostní soutěží vytvořené společností Verdex.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že v řízení bylo dostatečně zjištěno a prokázáno postavení žalobce v rámci provozování technického zařízení QUIZ. Podle žalovaného žalobce vyvíjel v souvislosti s technickými zařízeními soustavnou činnost, bez níž by samotný provoz zařízení nebyl možný, a jednání žalobce nespočívalo pouze v pronájmu předmětných prostor bez dalšího. Stanovené nájemné podílem 35% nelze označit za marginální účast na provozu zařízení. Žalobce za delikt stíhala objektivní odpovědnost a

není třeba zkoumat otázku zavinění a žalovaný poukázal, že žalobce postupoval v rozporu se zásadou „právo přeje bdělým“, když si mohl ověřit před zahájením podnikání, zda je jeho činnost v souladu se zákonem o loteriích.

III. Posouzení věci

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Soud předem tohoto rozhodnutí musí konstatovat, že obdobná skutková i právní situace byla již řešena Nejvyšším správním soudem, a to ve vztahu právě k vědomostní soutěži vytvořenou společností Verdex v rozsudcích ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32, případně ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32. Zdejší soud nemá žádný důvod se od závěrů přijatých v těchto rozhodnutích odchýlit.

Provozování loterie

8. V rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, se Nejvyšší správní soud zabýval mj. tím, co je třeba považovat za provozování loterie, a to i v případě nájemních smluv uzavřených se společností Gletran s.r.o., a uvedl: „[38] Podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích uloží finanční úřad pokutu do výše 10.000.000 Kč právnické nebo fyzické osobě, která bez povolení, které by bylo oprávněno vydat ministerstvo, provozuje nebo organizuje loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru, nebo ji provozuje v rozporu s tímto zákonem nebo poruší zákaz stanovený v § 1 odst. 5 nebo § 4 odst. 10.“
9. [39] Podle § 4 odst. 1 mohou být loterie a jiné podobné hry provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 4 odst. 4 může být povolení k provozování a jiných podobných her vydáno pouze právnické osobě, která má sídlo na území České republiky. Povolení nelze vydat tuzemské právnické osobě se zahraniční majetkovou účastí ani právnické osobě, ve které má tato společnost majetkovou účast. Podle § 1 odst. 7 téhož zákona může být provozovatelem loterie nebo jiné podobné hry jen právnická osoba se sídlem na území České republiky, které oprávněný orgán vydal povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry.
10. [40] Podle § 4 odst. 3 zákona o loteriích se provozováním loterií a jiných podobných her rozumí činnost směřující k uvedení loterií a jiných podobných her do provozu, včetně zprostředkovatelských, organizačních, finančních, technických a dalších služeb souvisejících se zajištěním provozu těchto her a jejich řádné ukončení a vyúčtování. Provozováním loterií se také rozumí vykonávání všech dalších činností, které provozovateli ukládají jiné právní předpisy.
11. [41] Podle stěžovatelky zjištěné skutkové okolnosti neodůvodňují závěr, že provozovala dotčená technická zařízení.

12. [42] Zjištěné skutkové okolnosti jsou tyto: Stěžovatelka se zabývá hostinskou činností a provozuje hostinská a restaurační zařízení v Trinci, Bílovci a Ostravě. Na základě nájemních smluv pronajala od 1. 3. 2015 na dobu neurčitou část svých čtyř provozoven (Lidový dům, Herna Fajront, A-BAR a Herna JPS) společnosti Gletran. Stěžovatelka se těmito smlouvami zavázala přenechat Gletranu k dočasnému užívání část prostoru sloužícího k podnikání a Gletran se zavázal platit stěžovateli nájemné. Účelem nájmu dle těchto smluv byla podnikatelská činnost nájemce prostřednictvím internetových zařízení. Výše nájemného byla stanovena jako 35 % z celkového výnosu, kterým se rozumí výnosy získané v příslušném kalendářním měsíci z provozu všech internetových zařízení po odečtení DPH v zákonné výši a srážkové daně z odměn nad 10.000 Kč. Podkladem pro výpočet nájemného je měsíční vyhodnocení soutěže. Povinností pronajímatele dle smluv bylo mj. jiné zajištění řádného technického stavu pevných elektrorozvodů, dodržování čistoty v pronajatých prostorách, běžná zevní údržba internetových zařízení umístěných v pronajatých prostorách, plnění předpisů z oblasti požární ochrany a ochrany životního prostředí. Ke každé nájemní smlouvě pak bylo připojeno pověření od Gletranu pro stěžovatelčiny zaměstnance (pracující v jednotlivých provozovnách) k předání odměn účastníkům znalostní soutěže. Z výpovědi jednatele stěžovatelky při ústním jednání vyplynulo, že technická zařízení do provozoven umístil, zapojil a instaloval Gletran. Stěžovatelka zajišťovala výplatu výher, připojení do elektrické sítě a k internetu a výběr hotovosti ze zařízení. Stěžovatelka si po vyúčtování ponechala příslušnou část tržby a zbytek předala v hotovosti zástupkyni společnosti Gletran. Údržbu a servis zařízení zajišťoval Gletran. V pravidlech soutěže obsažených v technických zařízeních je uvedeno, že vědomostní soutěž je pořádána společností Gletran.
13. [43] Nejvyšší správní soud se shoduje se správními orgány i krajským soudem v tom, že stěžovatelčino jednání nepochybně naplňovalo znaky provozování loterie ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích. Stěžovatelka vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jejích provozovnách, zajišťovala zevní údržbu technických zařízení a její zaměstnanci prováděli výplatu výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení. Podstatné pak je, že stěžovatelka měla též přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení, neboť nájemné bylo stanoveno jako procento z výnosu ze zařízení. Soud tedy nemá pochyb o tom, že stěžovatelka vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení. Bez stěžovatelčina aktivního jednání by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné.
14. [44] Krajský soud i správní orgány správně odlišily nyní posuzovaný případ od věcí řešených Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 28. 3. 2012, č. j. 1 AfS 22/2012 - 53, č. 2629/2012 Sb. NSS, a ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 AfS 13/2013 - 30. V obou těchto věcech totiž existovala osoba, která disponovala povolením k provozování výherních hracích přístrojů, a byla tedy „provozovatelem v právním smyslu“, tedy tak, jak je definován v § 1 odst. 7 zákona o loteriích (právníká osoba, které příslušný orgán vydal povolení). V takovém případě již pronajímatel nemohl být označen jako „provozovatel v právním smyslu“, neboť by nenaplňoval znaky obsažené v zákonné definici provozovatele; soud nicméně dospěl k závěru, že jde o „provozovatele v ekonomickém smyslu“. Jinými slovy, i zde soud dovodil, že pronajímatel výherní hrací přístroje „provozoval“.
15. [45] Soud zdůrazňuje, že skutková podstata správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) nepracuje s pojmem provozovatel (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají

disponovat oprávněním), ale pracuje s širším pojmem „provozování“. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, provozovatel je zákonem definován jako osoba disponující povolením, zatímco provozování zákon vymezuje širěji, nezávisle na získaném povolení (srov. § 4 odst. 3 zákona o loteriích). Výklad zastávaný stěžovatelkou, že za daný správní delikt je možno postihnout pouze provozovatele v „právním smyslu“, tedy osobu, která disponuje povolením, by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdnímu závěru, že v případě, kdy potřebné povolení nebude mít nikdo, nebude možno nikoho za provozování nepovolených loterií potrestat, neboť zde neexistuje provozovatel ve smyslu § 1 odst. 7 zákona o loteriích.

16. [46] Soud připomíná, že odpovědnost za správní delikt podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích je odpovědností absolutní a objektivní, tedy odpovědností bez ohledu na zavinění (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2016, č. j. 5 As 36/2016 – 27). Zákon o loteriích nepřipouští žádný liberační důvod. Jestliže je odpovědnost za určitý delikt objektivní, pak se jedná o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Znamená to, že otázka zavinění se vůbec nezkoumá. Zkoumá se zejména naplnění obligatorních znaků objektivní stránky v dané věci dotčené skutkové podstaty, kterými jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Stěžovatelčino tvrzení, že nemohla vědět, že se jedná o nepovolenou loterii (resp. že se o nelegálnosti loterií dozvěděla až z rozhodnutí žalovaného), tak nemá na posouzení její odpovědnosti za uvedený správní delikt žádný vliv.
17. [47] Proto každý, a je lhostejné, zda půjde o vlastníka technických zařízení, osobu, která bude mít zařízení v nájmu, či jakoukoli třetí osobu, kdo svým jednáním naplní znaky provozování či organizování loterie dle § 4 odst. 3 zákona o loteriích, aniž by šlo o povolené loterie, dopustí se jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Z hlediska naplnění této skutkové podstaty tedy není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie. Krajský soud ani správní orgány proto nepochybily, pokud dospěly k závěru, že stěžovatelka technická zařízení provozovala.“
18. Žalobce se ve smlouvě se společností Gletran zavázal přenechat Gletranu k dočasnému užívání část prostoru sloužícího k podnikání a Gletran se zavázal platit žalobci nájemné. Účelem nájmu dle smlouvy byla podnikatelská činnost nájemce prostřednictvím internetových zařízení. Výše nájemného byla stanovena jako 35 % z celkového výnosu, kterým se rozumí výnosy získané v příslušném kalendářním měsíci z provozu všech internetových zařízení po odečtení DPH v zákonné výši a srážkové daně z odměn nad 10.000 Kč. Podkladem pro výpočet nájemného je měsíční vyhodnocení soutěže. Povinností pronajímatele dle smluv bylo mj. jiné zajištění řádného technického stavu pevných elektrorozvodů, dodržování čistoty v pronajatých prostorách, běžná zevní údržba internetových zařízení umístěných v pronajatých prostorách, plnění předpisů z oblasti požární ochrany a ochrany životního prostředí. K nájemní smlouvě pak bylo připojeno pověření od Gletranu žalobce a další osoby k předání odměn účastníkům znalostní soutěže.
19. Ve smlouvě se společností Vindaron Pro s.r.o. se zavázal přenechat společnosti k dočasnému užívání část prostoru sloužícího k podnikání a společnost se zavázala platit žalobci nájemné. Účelem nájmu je provozování znalostní soutěže prostřednictvím internetových zařízení. Výše nájemného byla stanovena jako 35 % z celkové tržby, kterým se rozumí tržby získané v příslušném kalendářním měsíci z provozu všech internetových

zařízení po odečtení DPH v zákonné výši. Podkladem pro výpočet nájemného je měsíční vyhodnocení soutěže.

20. Povinností pronajímatele dle smluv bylo mj. zajištění řádného technického stavu pevných elektrorozvodů, dodržování čistoty v pronajatých prostorách, běžná zevní údržba internetových zařízení umístěných v pronajatých prostorách, plnění předpisů z oblasti požární ochrany a ochrany životního prostředí. Zároveň se žalobce zavázal vyplácet odměny účastníkům, vybírat ze zařízení finanční prostředky a měsíčně je vyúčtovávat. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že neví, kdo zajišťoval zapojení a instalaci technických zařízení, zajišťoval výplatu výher, zařízení jsou připojena k elektrické a internetové síti provozovny, výběr finanční hotovosti zajišťoval pouze v případě vyplácení výher.
21. Z uvedeného plyne, že skutkové okolnosti vyplývající ze smluv ze společnostmi Gletran a Vindaron Pro jsou zcela shodné s výše uvedeným rozsudkem NSS. Ve shodě s Nejvyšším správním soudem obecně a konkrétně se správními orgány v souzené věci soud konstatuje, že jednání žalobce nepochybně naplňovalo znaky provozování loterie ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích, neboť žalobce vědomě a aktivně vytvářel podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jeho provozovně, zajišťoval zevní údržbu technických zařízení a prováděl výplatu výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení. Podstatné pak je, že žalobce měl též přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení, neboť nájemné bylo stanoveno jako procento z výnosu ze zařízení. Soud nemá pochyb o tom, že žalobce vykonával služby související se zajištěním provozu technických zařízení a bez aktivního jednání žalobce by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné.
22. Žalobce tak svým jednáním naplnil znaky provozování či organizování loterie dle § 4 odst. 3 zákona o loteriích, aniž by šlo o povolené loterie, a dopustil se jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích.
23. Obdobně lze ke shodné otázce odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018-40, ve kterém dospěl Nejvyšší správní soud ke shodným závěrům a v podrobnostech na toto rozhodnutí zdejší soud odkazuje.

24. Posouzení zařízení jako nepovolené loterie

25. V případě posouzení technických zařízení soud zdůrazňuje, že sám žalobce výslovně uvedl, že internetová zařízení, která byla provozována v jeho prostorech provozovateli vědomostní soutěže, „*jsou internetovými zařízeními s Vědomostní soutěží vytvořenou polskou společností Verdex*“. Určení typu vědomostní soutěže předznamenává hodnocení jednotlivých žalobních námitek.

a) K otázce poslední záchrany

26. V případě tzv. otázky poslední záchrany a tedy k otázce (ne)návratnosti zaplaceného vkladu je pravdou, že se s ní žalovaný ani v napadeném rozhodnutí a konečně ani ve vyjádření k žalobě nevypořádal. Soud si je zároveň vědom rozsudků, na které odkazuje žalobce v doplnění žaloby, a to rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, a rozsudku zdejšího soudu 10. 4. 2019, č. j. 62 Af 131/2016-62, přesto má za to, že s ohledem na jasné konstatování žalobce, o jakou vědomostní soutěž se

jedná, by bylo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí jako nepřezkoumatelného pro nevypořádání odvolací námítky nadbytečné.

27. V již citovaném rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, totiž sám Nejvyšší správní soud k vědomostní soutěži společnosti Verdex uvedl: „[35] *Nad rámec však soud pro účely dalšího řízení odkazuje na rozsudek ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018 – 32, ve kterém se zabýval posouzením technických zařízení s vědomostní soutěží vytvořenou společností Verdex a provozovaných společností Vindaron Pro s. r. o. Zde dospěl k závěru, že tato technická zařízení spadají pod definici loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu zákona o loteriích. Pro posouzení přítomnosti prvku náhody u těchto zařízení bylo rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu jejího účastníka, tedy zda je při hraní přítomna nějaká jemu neznámá okolnost, kterou nemůže ovlivnit a která má vliv na výhru nebo prohru. Za tuto předem neznámou okolnost ovlivňující výhru či prohru soud považoval hodnotu přidělenou jednotlivým otázkám. Podstatné dle soudu bylo, že i přes správnou odpověď na položenou otázku může dojít k prohře, neboť v důsledku hodnoty přidělené otázce může dojít k situaci, kdy hodnota otázky je nižší než sázka na tuto otázku. Jinak řečeno, u dotčených her – vědomostních kvízů – je přítomna okolnost, kterou hráč nemůže ovlivnit a která má současně přímý vliv na to, zda dojde k (celkové) výhře nebo prohře.*- 28. *[36] Na tom dle soudu nic neměnila ani skutečnost, že hráč může před učiněním sázky na jednotlivou otázku nahlédnout dopředu na její hodnotu a hru případně ukončit. Možnost takového postupu totiž jednak nic nemění na tom, že hodnota je otázce přidělována zcela náhodně, bez možnosti ovlivnění procesu přidělení hodnoty. Podstatné pak je, že hráči je takto odhalena hodnota nejbližší následující otázky, nikoli otázek dalších (hodnota je odhalována postupně vždy ve vztahu ke každé otázce); hráči tedy i přes plnou vědomost aktuální dílčí prohry jsou motivováni k pokračování ve hře onou neznámou okolností – hodnotou dalších (budoucích) otázek. Nebýt náhodného přidělování hodnot otázkám, nebylo by reálné ani dosažení výhry. Co se týče možnosti vystoupit ze hry po odhalení hodnoty následující otázky, konstatuje soud, že jde o okolnost, která se vztahuje spíše k posouzení prvku dobrovolnosti účasti na hře, nikoli prvku náhody.“*
- 29. Zároveň je třeba zdůraznit, že podrobné fungování tzv. otázky poslední záchrany žalobce nepopsal ani v žalobě, nebo jejím doplnění, ani v doplnění odvolání. Soud nijak nezpochybňuje, že v tomto směru neprovedly správní orgány žádné šetření, nicméně soud princip tzv. otázky poslední záchrany nepovažuje za nic jiného, než za motivaci pro hráče sázet a hrát s vědomím možnosti na konci hry „vsadit vše na jednu kartu“ a pokusit se o získání vsazených prostředků zpět i v případě „prohry“ v přecházející části hry. Taková možnost podle názoru soudu zvyšuje riziko hraní, neboť poskytuje naději neprohry a návratnosti vložených prostředků.
- 30. Správní orgány i soudy se principem tzv. otázky poslední záchrany zabývaly v rámci posouzení zařízení, které měl účastník řízení pronajaté od společnosti Gletran, která pronajala výherní zařízení i žalobce. K posouzení tzv. otázky poslední záchrany došlo v řízení, které navazovalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32. V navazujícím řízení opětovně rozhodoval Nejvyšší správní soud, a to rozsudkem ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 429/2019-22, ve kterém uvedl: „[31] *Nejvyšší správní*

soud za účelem posouzení této kasační námitky níže shrnuje stěžovatelovu argumentaci k otázce poslední záchrany obsaženou v bodech 62 až 70 jeho rozhodnutí.

31. [32] Podle stěžovatele je z popisu tohoto herního prvku patrné, že se (vzhledem k odlišným herním podmínkám) jedná o hru nezávislou na předchozím průběhu hraní. S ohledem na nezávislost hry na předchozím herním mechanismu (podrobně popsáném v bodech 40 až 46 rozhodnutí) nelze na základě pouhé existence otázky poslední záchrany konstatovat, že se v případě soutěže provozované prostřednictvím technických zařízení vůbec nejedná o loterii nebo jinou podobnou hru. Dovedeno do krajnosti by mohla možnost aplikace hry srovnatelné s tzv. otázkou poslední záchrany učinit celou zákonnou regulaci loterií nebo jiných podobných her (nově hazardních her) prakticky zbytečnou, jelikož by postačovalo, aby provozovatel jakékoli loterie nebo jiné podobné hry (nově hazardní hry) umožnil sázejícímu o již prohranou celkovou částku (vložený vklad) opětovně hrát bez uskutečnění vkladu (sázky), nebo za další sázku. Na výše uvedené nelze nahlížet jinak, než jako na zcela oddělenou a nezávislou hru, v níž je použita pouze sázejícím celkově prohraná částka jako jediný prvek, který nesouvisí s již odehranými a ukončenými hrami.
32. [33] Stěžovatel dále uvedl, že otázka poslední záchrany se zobrazí pouze v případě, kdy již není možno ve hře z důvodu nízkého nebo žádného kreditu pokračovat. Jedná se tedy o herní mechanismus, který vůbec nemusí nastat. Současně tento herní mechanismus láká hráče, aby své prostředky prohráli v plné (nebo téměř plné) výši, jelikož teprve pak budou mít možnost získat je zpět, a to dokonce navýšené o 5 %. V případě, že by možnost získat prohrané prostředky zpět byla minimální a založena spíše na náhodě, než na schopnostech hráče, bezesporu by se jednalo o aktivní prvek ve vztahu k negativním dopadům loterií nebo jiných podobných her jako jsou patologické hráčství či zhoršení finanční situace účastníků takových loterií. Stěžovatel se proto v další části rozhodnutí zabýval možností úspěchu v rámci otázky poslední záchrany, resp. zda je možnost návratu finančních prostředků založena na principu vědomostním, či jde o možnost spíše náhodnou.
33. [34] Podle stěžovatele se žalobkyně snaží vzbudit zdání, že se jedná o vědomostní kvíz, ale s přihlédnutím k aplikovanému mechanismu lze konstatovat, že je tato soutěž záměrně koncipována tak, že z pohledu jejího účastníka (model tzv. průměrného spotřebitele), se jedná o tipovací soutěž, v rámci které je nutno zvolit odpověď na položenou otázku s nabídkou celkem 10 možností odpovědí bez možnosti nápovědy. Ke kladeným otázkám stěžovatel uvedl, že dle jeho názoru nejsou v rovině všeobecných znalostí, resp. jejich náročnost je neúměrně vysoká ve vztahu k průměrnému spotřebiteli. Stěžovatel přitakal tvrzení žalobkyně, že se nejedná o triviální otázky. Stěžovatel měl časový úsek 10 sekund poskytnutý k přečtení otázky, 10 možných odpovědí a zodpovězení za velmi krátký. Kombinace takto náročné otázky s možností výběru z 10 odpovědí a krátkým časovým limitem je mechanismem založeným převážně na náhodě, nikoliv na vědomostech hráčů, a to s nízkou pravděpodobností na úspěch (blížíci se 1:10), jelikož hráči správnou odpověď pouze tipují. Jelikož se jedná o otázky z mnoha kategorií, ani výborné znalosti z kategorie jedné nemohou zaručit úspěch, pokud hráč obdrží otázku z oblasti, kde tak dobrými znalostmi nedisponuje. I za předpokladu, že ve společnosti existují jednotlivci s natolik výjimečnými schopnostmi, že dokáží na základě svého úsudku ve stanoveném velice krátkém časovém intervalu na náročnou otázku správně odpovědět, nelze automaticky dospět k jednoznačnému závěru, že se nejedná o loterii nebo jinou podobnou hru.

34. [35] Po zhodnocení shora popsaných úvah stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s krajským soudem, že žalobou napadené rozhodnutí je ve vztahu k otázce poslední záchrany nepřezkoumatelné, resp. nedostatečné. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, jakými úvahami byl stěžovatel veden a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených v rozhodnutí.
35. [36] Z kontextu odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že závěrem o oddělenosti a nezávislosti obou her minul stěžovatel zcela odlišné principy průběhu a fungování obou herních mechanismů. Stěžovatel fungování obou herních variant v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal-lze stručně shrnout, že základní herní varianta (vědomostní kvíz) spočívá v postupném kupování otázek, které jsou při správném zodpovězení různě bodově hodnoceny, další herní varianta (otázka poslední záchrany) nastane až v případě, kdy nemá hráč dostatečný kredit pro další hraní první herní varianty. Mezi oběma herními mechanismy tedy bezesporu existuje chronologická závislost v tom smyslu, že otázku poslední záchrany nelze hrát bez předchozího neúspěšného hraní první hry. Tuto návaznost však stěžovatel v žádném případě ve svém rozhodnutí nezpochybnil.
36. [37] Byť použití pojmu nezávislost (resp. oddělenost) v odůvodnění rozhodnutí může působit matoucím dojmem, není pochyb o tom, že stěžovatel vnímal návaznost obou herních variant. Např. v bodu 65 rozhodnutí zcela přesně konstatoval, že otázka poslední záchrany se zobrazí jen a pouze v případě, kdy již není možné ve hře pokračovat (z důvodu nulového, nebo nedostatečného kreditu); jde tedy o herní mechanismus, který vůbec nemusí nastat. S ohledem na tuto skutečnost a současně s poukazem na závěr o funkční oddělenosti popsaných herních mechanismů pak stěžovatel uzavřel, že pokud první z mechanismů naplňuje veškeré definiční znaky loterie, nelze pouze z důvodu existence dalšího herního mechanismu (který může nastat pouze za určitých specifických podmínek) konstatovat, že technická zařízení jako celek vůbec nejsou loterií. Tyto závěry stěžovatele považuje kasační soud za srozumitelné a přezkoumatelné.
37. [38] Podle Nejvyššího správního soudu je pak s ohledem na popsané fungování herního mechanismu naprosto logický závěr stěžovatele, že nastavení herního mechanismu otázky poslední záchrany láká hráče k utracení všech vložených prostředků, neboť pouze za této situace se jim s jistotou otevírá šance na jejich vrácení v plné míře, navíc navýšené o 5 %. Zjistí-li hráč, že v první (základní) hře valnou část vložených prostředků již prohrál (z 500 Kč mu zbývá např. 300 Kč), bude pro něj zjevně lákavější prohrát vše a pokusit se o získání všech prostředků navýšených o 5 % zpět (tedy 525 Kč), než si nechat vyplátit zbývající část vložených prostředků (300 Kč). Tím jsou hráči podněcováni ke ztrátě většího množství finančních prostředků, neboť namísto původní nižší ztráty (v uváděném příkladu ve výši 200 Kč), může hráč, vedený vidinou otázky poslední záchrany, přijít o veškeré vložené prostředky. Shora uvedené ostatně potvrzuje žalobní tvrzení, podle kterého lze předpokládat, že soutěžící při stanovení si výše vkladu do hry počítá s tím, že o celý tento vklad bude hrát a výši vkladu volí tedy i s ohledem na to, že v případě neúspěchu bude mít možnost získat na konci hry vklad + 5 % navíc.
38. [39] Kasační soud se proto neztotožňuje s krajským soudem, že uvedený závěr je spekulativní. Naopak. Je plně založen na zjištěních souvisejících s fungováním otázky poslední záchrany. Uvedený závěr tak není v rozporu s tvrzením obsaženým v bodu 40 rozhodnutí stěžovatele, na které poukazuje krajský soud. Stěžovatel zde vyslovil, že účastník hry je ke hře motivován předem neznámou okolností, kterou je výše hodnoty otázky (dílní výhra). Uvedený závěr popisuje motivaci hráče k dalšímu hraní, která je v rámci prvního herního mechanismu

vyvolána náhodou tkvící v hodnotě přidělované jednotlivým otázkám. Hráč sice může dohlédnout na hodnotu nejbližší následující otázky, nikoli však na hodnoty další-tím je motivován ke zkoušení dalších a dalších otázek, u kterých se může dočkat vyššího ohodnocení při jejich správném zodpovězení. Uvedená skutečnost však současně nevylučuje závěr žalovaného, že otázka poslední záchrany láká k utracení všech vložených prostředků, neboť se tím otevírá šance na jejich vrácení v plné míře. Obě stěžovatelem posuzované motivace se vzájemně nepopírají a naopak spíše doplňují, a to zejména za shora popsané situace, kdy hráč v rámci prvního herního mechanismu nevyhrává.

39. [40] Krajský soud stěžovateli dále vytkl, že úvahy o složitosti otázek pokládáných v rámci otázky poslední záchrany a s tím spojený závěr o obcházení zákona, jsou nedostatečné.
40. [41] Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel se složitostí otázek pokládáných v rámci otázky poslední záchrany zabýval při posuzování skutečnosti, zda tento herní mechanismus je založen na principu vědomostním, či spíše na náhodě. Je pravdou, že stěžovatel v této souvislosti hodnotil mimo jiné i složitost pokládáných otázek, a to na základě tří shora citovaných otázek (srov. bod [29] rozsudku). Kasační soud se však se stěžovatelem shoduje, že závěr o tipovací, nikoli vědomostní povaze otázky poslední záchrany byl založen na celkovém posouzení konceptu tohoto herního mechanismu a všech okolností, které ho provázejí. Jak soud shrnul výše, stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí vyšel z toho, že odpověď na položenou otázkou s nabídkou celkem 10 odpovědí bez možnosti nápovědy je nutno učinit v časovém limitu 10 sekund. Stěžovatel vyšel z tvrzení žalobkyně, že pokládáné otázky nejsou triviální. Kombinace otázky této náročnosti (nikoli triviální) s možností výběru z 10 odpovědí a krátkým časovým limitem je dle stěžovatele mechanismem založeným převážně na náhodě, nikoli na vědomostech hráčů.
41. [42] Soud se proto ztotožňuje se stěžovatelem, že ani posouzení většího vzorku otázek včetně nabízených odpovědí by nemohlo ovlivnit závěr o převážně tipovacím charakteru otázky poslední záchrany (tedy o jejím založení na principu náhody, nikoli vědomostí). Celkový koncept otázky poslední záchrany, zejména vzhledem ke stanovenému časovému limitu, množství nabízených možností odpovědí a nemožnosti nápovědy, svědčí i bez ohledu na obtížnost pokládáných otázek o tom, že hráči budou správnou odpověď v zásadě tipovat, nikoli tedy vybírat na základě svých znalostí. Další prověřování nabízených otázek a odpovědí tak pro závěr učiněný stěžovatelem nebylo nutné. Nejvyšší správní soud nepopírá, že v otázce poslední záchrany se může do jisté míry projevovat vědomostní charakter. Současně je v něm však, s ohledem na shora popsané skutečnosti, v míře větší než nezanedbatelné přítomen též prvek náhody nutný pro podřazení těchto technických zařízení pod pojem loterie dle § 1 odst. 2 zákona o loteriích (srov. rozsudek ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 150/2013-79, č. 3132/2014 Sb. NSS).
42. [43] Ani závěr krajského soudu, podle kterého byly úvahy stěžovatele ohledně složitosti otázek nedostatečné, proto neobstojí.
43. S ohledem na to, že se v nyní posuzované věci jedná mj. o přístroje, které byly žalobci pronajímány stejnou společností, nedomnívá se soud, že by případné zrušení žalobou napadeného rozhodnutí mohlo vést k odlišným skutkovým zjištěním, přičemž právního hodnocení tzv. otázky poslední záchrany je odvislé spíše od celkového konceptu hry než od složitosti otázek. Soud má tak za to, že i tzv. otázka poslední záchrany je ovládána

obecně prvkem náhody, ke kterému viz níže, a nemůže změnit nic na charakteru zařízení jako nepovolené loterie,

b) K prvku náhody

44. Internetová zařízení s vědomostní soutěží společnosti Verdex byla podrobena přezkumu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32. K prvku náhody Nejvyšší správní soud uvedl: „[31] Dle stěžovatele krajský soud při posouzení přítomnosti prvku náhody ve hře zcela opomněl, že účastník znalostní soutěže má možnost náhledu, jaká otázka a za jakou hodnotu bude následovat. I v tomto okamžiku může účastník svou účast v soutěži ukončit, aniž by mu byla otázka položena a aniž by mu odečten kredit za takovou otázku. Další pokračování v soutěži závisí jen a pouze na rozhodnutí účastníka soutěže. Hodnota otázky o výhře nebo prohře nerozhoduje.
45. [32] Podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích finanční úřad uvedený v § 46 odst. 1 písm. c) uloží pokutu až do výše 10.000.000 Kč právnické nebo fyzické osobě, která bez povolení, které by bylo oprávněno vydat ministerstvo, provozuje nebo organizuje loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru, nebo ji provozuje v rozporu s tímto zákonem nebo poruší zákaz stanovený v § 1 odst. 5 nebo § 4 odst. 10.
46. [33] Podle § 1 odst. 2 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách. Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení.
47. [34] Z citovaného ustanovení lze tedy dovodit základní definiční znaky loterie a jiné podobné hry, kterými jsou: prvek dobrovolnosti a vkladu, prvek náhody a prvek výhry nebo prohry.
48. [35] To, že u předmětných technických zařízení byl přítomen prvek dobrovolnosti, vkladu a výhry není v souzené věci sporné. Mezi stranami existuje spor ohledně přítomnosti prvku náhody.
49. [36] Předně je nutno zdůraznit, že správní orgány i krajský soud vycházely ze stejných skutkových zjištění, která v kasační stížnosti stěžovatel zdůrazňuje a má je za sporná. Žalovaný ani krajský soud při posuzování předmětných technických zařízení nezpochybovali, že před vsazením na další otázku lze nahlédnout na její hodnotu a v tomto okamžiku též ze hry vystoupit (srov. bod 10 rozsudku – skutková zjištění ze správního spisu, s. 29 a násl. rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu či s. 43 rozhodnutí žalovaného). Námitka, že nebyla zohledněna možnost náhledu na hodnotu následující otázky a možnosti vystoupení ze hry, tak není důvodná.
50. [37] Nejvyšší správní soud pak má za to, že závěr, podle kterého je u dotčených her přítomen prvek náhody a že tedy šlo o loterii či jinou podobnou hru, kterou stěžovatel provozoval bez potřebného povolení, je správný.

51. [38] *Shodně se správními orgány i krajským soudem považuje Nejvyšší správní soud za náhodu, tedy předem neznámou okolnost ovlivňující výhru či prohru, hodnotu přidělenou jednotlivým otázkám. Podstatné dle soudu je, že i přes správnou odpověď na položenou otázku může dojít k prohře, neboť v důsledku hodnoty přidělené otázce může dojít k situaci, kdy hodnota otázky je nižší než sázka na tuto otázku. Jinak řečeno, u dotčených her – vědomostních kvízů – je přítomna okolnost, kterou hráč nemůže ovlivnit a která má současně přímý vliv na to, zda dojde k (celkové) výhře nebo prohře.*
52. [39] *Na tom nic nemění ani skutečnost, že hráč může před učiněním sázky na jednotlivou otázku nahlédnout dopředu na její hodnotu a hru případně ukončit. Možnost takového postupu totiž jednak nic nemění na tom, že hodnota je otázce přidělována zcela náhodně, bez možnosti ovlivnění procesu přidělení hodnoty. Podstatné pak je, že hráči je takto odhalena hodnota nejbližší následující otázky, nikoli otázek dalších (hodnota je odhalována postupně vždy ve vztahu ke každé otázce); hráči tedy i přes plnou vědomost aktuální dílčí prohry jsou motivováni k pokračování ve hře onou neznámou okolností – hodnotou dalších (budoucích) otázek. Nebýt náhodného přidělování hodnot otázkám, nebylo by reálné ani dosažení výhry. Co se týče možnosti vystoupit ze hry po odhalení hodnoty následující otázky, konstatuje soud, že jde o okolnost, která se vztahuje spíše k posouzení prvku dobrovolnosti účasti na hře, nikoli prvku náhody. Je proto pochopitelné, že se tímto aspektem krajský soud podrobněji nezabýval.*
53. [40] *Je pravdou, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku nepřesně uvedl, že „prvek náhody je správně spatřován v neznalosti hodnoty následující otázky před vložení sázky“. Jak již Nejvyšší správní soud shora shrnul, prvek náhody není dán neznalostí hodnoty otázky, ale přidělováním hodnot otázkám. Toto dílčí nesprávné tvrzení soudu však nemohlo mít vliv na zákonnost rozsudku. Výše již soud zmínil, že krajský soud měl možnost náhledu na hodnotu další otázky za prokázanou. Z dalšího odůvodnění rozsudku pak plyne, že soud měl za podstatné to, že hráč hodnotu přidělenou otázce nemůže ovlivnit; jeho vědomosti jsou tak bez významu, pokud cena otázky je nižší než učiněný vklad, neboť i když odpoví otázku správně, prohrává. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.“*
54. *K uvedenému nemá zdejší soud co doplnit. Otázka prvku náhody ve vědomostních soutěžích společnosti Verdex byla Nejvyšším správním soudem komplexně vyřešena a žalobce nepřinesl v tomto řízení žádnou novou argumentaci, která by závěry Nejvyššího správního soudu mohla jakkoliv změnit. V té souvislosti proto soud považoval za nadbytečné se blíže zabývat žalobcem navrženými důkazy v podobě znaleckých posudků.*
55. *V návaznosti na shora uvedené soud konstatuje, že v případě internetových zařízení umístěných v provozovně žalobce, na nichž byla umístěna vědomostní hra vytvořená společností Verdex, se jedná o provozování loterie ve smyslu zákona o loteriích.*

K nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2016, č. j. 45753/16/5000-10610-703694

56. *Mezi stranami není sporu, že rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2016, č. j. 45753/16/5000-10610-703694. Taktéž mezi nimi není sporu o tom, že bylo žalobci sdělením č. j. 47513/16/5100-41459-711847 ze dne 26. 10. 2016 oznámeno, že rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016 je v důsledku absence výrokové části nicotné, avšak nicotnost takového rozhodnutí prohlašuje soud.*

57. Dle § 67 odst. 1 správního řádu rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.
58. Dle § 67 odst. 2 správního řádu se rozhodnutí vyhotovuje v písemné formě. Rozhodnutí se písemně nevyhotovuje, stanoví-li tak zákon; výroková část takového rozhodnutí, podstatné části jeho odůvodnění a poučení o oprávněném prostředku se pouze vyhlásí a do spisu se učiní záznam, který obsahuje výrokovou část, odůvodnění, datum vydání, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.
59. Dle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.
60. Podle § 77 odst. 1 správního řádu ve znění účinném v době rozhodování žalovaného je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.
61. Podle § 77 odst. 2 správního řádu v tomtéž znění je dále nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.
62. V případě „rozhodnutí“ ze dne 18. 10. 2016 dospěl soud k závěru, že se nejedná o žádný akt správního orgánu, který by mohl vyvolávat následky v právní sféře žalobce, nebylo jím o odvolání žalobce žádným způsobem rozhodnuto a řízení o jeho odvolání nebylo tímto aktem ukončeno, tedy ani o akt, který by mohl soud prohlásit za nicotný.
63. To plyne i z toho, že žalovaný ve věci skutečně rozhodl rozhodnutím ze dne 26. 10. 2016, rozhodnutí žalobce akceptoval jako ukončení řízení o jeho odvolání a věcně proti němu brojil žalobou. Zároveň z vydání dvou aktů nedovožoval žalobce žádné procesní důsledky, ale pouze se domáhal odstranění „rozhodnutí“ ze dne 18. 10. 2016. Sdělení žalovaného o nicotnosti „rozhodnutí“ ze dne 18. 10. 2016 je proto třeba chápat jako sdělení toho, že ve věci doposud nebylo rozhodnuto. I z pouhého prvního pohledu na „rozhodnutí“ ze dne 18. 10. 2016 je zřejmé, že se o žádné rozhodnutí nejedná. Z citovaných ustanovení správního řádu jasně plyne, že účastníku řízení lze ukládat pouze výrokem rozhodnutí, jinými slovy pouze a jediné výroky rozhodnutí je pro účastníka řízení závazný, neboť pouze výrokem rozhodnutí je rozhodováno o jeho právech a povinnostech, tj. pouze výrok rozhodnutí má dopad do právní sféry účastníka.
64. Aby se vůbec jednalo o rozhodnutí, musí podání správního orgánu obsahovat výrok, kterým správní orgán určitým způsobem upravil povinnosti účastníka. V nyní posuzované

věci podání ze dne 18. 10. 2016 neobsahovalo žádný výrok a neobsahovalo žádnou úpravu povinností žalobce. Podáním ze dne 18. 10. 2016 tedy žalovaný o ničem nerozhodl, jakkoliv toto podání obsahovalo odůvodnění, které je ale bez souvisejícího výroku zcela irelevantní, neboť samotným odůvodněním nemohlo být o odvolání žalobce rozhodnuto. Podání žalovaného ze dne 18. 10. 2016 nemá žádný dopad do právní sféry žalobce.

65. O nicotnosti rozhodnutí je soud oprávněn rozhodnout pouze v rámci řízení dle § 65 a násl. s.ř.s., proto akt, který má soud prohlásit za nicotný, musí alespoň elementárně splňovat podmínky § 65 s.ř.s a materiálně naplnit definici rozhodnutí dle s.ř.s., tj. žalobce by musel být na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, *jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti*. Jelikož „rozhodnutí“ ze dne 18. 10. 2016 takovým aktem není, nelze ho prohlásit za nicotné.
66. Pouze nad rámec uvedeného soud konstatuje, že neshledal důvody pro rozhodování o nicotnosti „rozhodnutí“ ze dne 18. 10. 2016 ani dle správního řádu. Nicotnost správních aktů je upravena v ustanovení § 77 správního řádu, podle něhož nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, nicotným je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Právní věda považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence právního podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného nebo jinak nemožného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či vnitřní rozpornost a neexistence vůle (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 226 a násl.). Nicotným je tedy správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, které mají za následek, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro adresáty nevyplývají žádná práva a povinnosti. Tyto vady jsou natolik závažné, že působí faktickou neexistencí samotného správního aktu.
67. Paradoxně, podle názoru soudu, nejsou v případě „rozhodnutí“ ze dne 18. 10. 2016 naplněny znaky nicotnosti dle § 77 odst. 2 správního řádu, neboť všechny z nich se vážou k tomu, že v dané věci bylo *rozhodnuto*, byť natolik vadně, že takový úkon nelze považovat za rozhodnutí. Úprava nicotnosti rozhodnutí dle § 77 odst. 2 správního řádu proto dopadá na situace, ve kterých povinnosti účastníka řízení upravil správní orgán, který vůbec nebyl věcně příslušný (což v souzené věci nenastalo, neboť správní orgán byl sice příslušný, ale nerozhodl vůbec a povinnosti žalobce neupravil); nebo mohl správní orgán rozhodnout tak, že rozhodnutí by bylo zjevně vnitřně rozporné (což také nenastalo, neboť s ohledem na absenci výroku nelze vůbec dovozovat vnitřní rozpornost, jelikož není, co by bylo s čím rozporné); nebo se jednalo právně nebo fakticky neuskutečnitelné rozhodnutí (což opět nelze dovodit, jelikož nebyla uložena žádná povinnost, která by mohla být právně nebo fakticky neuskutečnitelná).

68. Soud nedovodil ani vady, pro které by nebylo možno hovořit o správním aktu (neexistence právního podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného nebo jinak nemožného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či vnitřní rozpornost a neexistence vůle), neboť tyto všechny opětovně souvisí s tím, že správní orgán nějak povinnosti účastníka řízení upravil a buď rozhodl o jiné osobě, nebo neměl správní orgán pravomoc rozhodnout či nebyl k rozhodnutí příslušný, nebyla dodržena forma apod.
69. Reálně jedinou možností se tak jeví nicotnost z důvodu existence vady, pro kterou nelze rozhodnutí vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicméně ani tuto situaci soud nepovažuje za přílehu z prostého důvodu, že napadené „rozhodnutí“ ve skutečnosti žádné rozhodnutí není, neboť žádnou úpravu povinností žalobce neobsahuje. Nejedná se tak o akt, který na první pohled nese znaky rozhodnutí, ale jeho vady z něj dělají paakt.
70. Podle názoru soudu tak nejsou splněny podmínky pro prohlášení „rozhodnutí“ ze dne 18. 10. 2016 za nicotné.

IV. Shrnutí a náklady řízení

71. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
72. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. července 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

předsedkyně senátu